

PHẦN 17

Sáng ngày thứ hai Sandy Savanaro đáp chuyến bay 105 của hãng hàng không Northwest tại phi trường La Guardia ở New York để đến phi trường quốc tế Minneapolis - Saint Paul.

Hằng đi bằng vé hạng nhất như mỗi lần hắn phải đáp phi cơ kể từ ngày hắn rời xa xứ Costa Rica, nơi mà bắt đầu từ giờ hắn sẽ ở suốt phần còn lại của cuộc đời mình. Những người láng giềng ở đó biết hắn qua cái tên Charles Austi, một thương gia giàu có người Mỹ, đã bán hết tài sản của mình hai năm trước đây để hưởng an nhàn dưới ánh mặt trời vùng Caribe.

Vợ hắn, một phụ nữ trẻ đẹp mới hơn hai mươi bốn tuổi, đưa hắn ra phi trường của Costa Rica và bắt hắn phải hứa là sẽ không được vắng mặt lâu.

- Anh coi như không có làm việc nữa đi, - cô nàng nói với cái vẻ môi đáng yêu khi hắn hôn từ biệt,

- Nó cũng có nghĩ là anh không hề chê tiền.

Đó cũng là câu trả lời mà hắn thường đưa ra cho nhiều lần hắn nhận các nhiệm vụ kể từ ngày mà hắn giả chết hai năm trước đây.

- Thời tiết lý tưởng để đi máy bay.

Đó là tiếng nói của người phụ nữ trẻ ngồi kế bên hắn. Vào khoảng ba mươi tuổi, người phụ nữ này làm hắn nhớ đến Lacey Farrell. Nói cho đúng, Lacey Farrell luôn ám ảnh hắn và cũng chính vì cô ta mà hắn phải thân hành đến Minneapolis. Cô ta, người duy nhất trên đời này có thể nhận dạng và buộc tội hắn về tội giết người, hắn nghĩ như thế. Cô ta không đáng sống và cô ta sẽ không thể sống lâu hơn nữa.

- Phải, đúng như thế! - Hắn trả lời một cách ngắn gọn.

Hắn nhận thấy ánh mắt thích thú của cô gái trẻ và cảm thấy vui vui. Đúng là phụ nữ bị hắn cuốn hút. Vị bác sĩ Ivan Yenkei, một người lưu vong Nga, đúng là một thiên tài đã tái tạo khuôn mặt mới này cho hắn, mũi của hắn trở nên thon hơn và cái bướu do gãy xương trong tai giờ đây đã biến mất. Cằm thì nhỏ lại còn lỗ tai nhỏ hơn và có đường vành thanh tú. Lông mày của hắn trước đây rậm rạp thì bây giờ biến thành hai vòng cung tuyệt hảo. Yenkel đã nâng các mí mắt xệ của hắn lên và cắt bỏ các túi ở bên dưới.

Màu tóc nâu trước kia giờ đã trở thành vàng có ánh xám tro, một kiểu mà hắn tự ban cho mình để phù hợp với cái tên Sandy. Và mắt kính sát trùng hoàn tất việc biến dạng này.

- Một thành công toàn diện Sandy à, - ông Yenkel tán dương khi gỡ cái băng cuối cùng ra. - Không ai có thể nhận ra anh được nữa.

- Không một ai có được dịp đó.

Sandy luôn cảm thấy bị kích thích khi nhớ lại ánh mắt ngạc nhiên của Yenkel ngay lúc ông ta chết.

Minh sẽ không bao giờ phải chịu việc này hai lần liên tiếp, Sandy thầm nghĩ,

Trước đây, Savarano cùng tìm được và trừ khử hai nhân chứng cũng được bảo vệ như cô ta. Hẳn biết là chính phủ không bao giờ cung cấp các giấy chứng nhận giả (phần đông các người được đặt dưới chương trình bảo vệ nhân chứng thường hay tìm được việc làm nhờ các mối quan hệ với các công ty nhỏ?

Người tiếp viên phi hành thông báo: "Chúng ta đang đáp xuống phi trường Minneapolis - Saint Paul... Xin quý vị thắt dây an toàn lại...và cho ghế ngồi thẳng lên trở lại..."

Sandy Savarano mỉm cười tận hưởng trước ánh mắt mà Lacey Farrell sẽ biểu lộ ngay lúc hắn giết chết cô ta.

Văn phòng địa ốc Royce nằm ngay góc đường 50 với đại lộ France South tại Edina.

Trước khi ra khỏi nhà, Lacey đã nghiên cứu thật tỉ mỉ các bản đồ, để xác định đường đi ngắn nhất đến đó bằng xe hơi. Có một ngày mẹ cô tỏ vẻ rất ngạc nhiên khi thấy tính thực dụng được phát triển đến mức đó về tài định hướng của cô. Bà có lý đấy, Lacey nhìn nhận. Ở New York thì việc đó quá dễ, cô cùng người khách chỉ cần gọi một chiếc tắc xi và nó sẽ chở họ thẳng đến địa chủ yêu cầu. Nhưng trong một thành phố rộng lớn như Minneapolis đây, với nhiều khu dinh thự nằm rải rác rất xa nhau thì việc đi đứng khó hơn nhiều. Làm thế nào dẫn hai người khách đi xem nhà được nếu như mình cứ bị lạc hoài?

Tuân thật kỹ theo các chỉ dẫn của bản đồ, cô đến được văn phòng địa ốc mà chỉ bị lạc đường có một lần thôi. Cô đậu xe lại và đứng ngay trước cửa văn phòng địa ốc Royce, ngắm nhìn nó vài phút qua cánh cửa kính rộng lớn.

Văn phòng này không lớn lắm và có vẻ dễ chịu. Nơi tiếp tân được phủ bằng gỗ mang nhiều hình của các tòa nhà, sàn được làm cho mát mắt với tấm thảm ca rô đỏ xanh, được trang trí thêm một bàn loại cổ điển cùng nhiều ghế bành bằng da tiện nghi. Với cánh cửa được mở, Lacey thấy một người phụ nữ đang cúi người xuống cái bàn.

Minh không biết gì hơn nữa, Lacey tự nhủ và cố tìm lại can đảm cho mình. Nếu như mình đóng kịch cho giỏi, mình có thể bắt đầu bước lên sân khấu của

Broadway rồi đó. Đương nhiên là một ngày nào đó mình phải trở về New York lại. Cô đẩy cửa ra, một tiếng chuông vang lên, báo có người đi vào. Người phụ nữ kia ngược mắt lên rồi bước đến để tiếp cô.

- Tôi là Milicent Royce, - bà ta nói và đưa tay ra. - Tôi đoán cô đây chắc là Alice Carroll đúng không?

Lacey cảm thấy bà ta rất dễ thương. Đây là một phụ nữ đẹp về chiều với vóc người to lớn, vào khoảng sáu mươi tuổi trong một bộ đồ jersey lịch sự với khuôn mặt láng cùng làn da sáng không một chút phấn son. Tóc bà bạc gần hết ánh lên màu xám được búi ra phía sau, một kiểu tóc làm cho Lacey nhớ lại bà ngoại của mình.

Nụ cười thật nhiệt tình nhưng Lacey nhận thấy ánh mắt xanh biếc của bà Milicent quan sát cô từ đầu đến chân trong lúc cô tiến tới trước. Cô tự khen mình đã chọn cái áo vét màu cận rượi với cái quần màu xám. Rất cổ điển nhưng thật tao nhã, lịch lãm không quá mức. Và lại, bộ quần áo này thường mang đến cho cô sự may mắn trong các lần giao dịch. Có thể nào ngày hôm nay nó giúp cô có được một chỗ làm chăng?

Milicent mời cô ngồi xuống một cái ghế bành và bà ngồi đối diện với cô.

- Tiếc là chiều hôm nay tôi rất bận, - bà xin lỗi trước, - vì thế không có nhiều thời giờ dành cho cô được. Nhưng cô hãy nói về mình đi Alice.

Lacey có cảm tưởng mình đang bị hỏi cung dưới một ánh đèn chiếu. Milicent Royce vẫn nhìn cô hết sức chăm chú trong lúc cô trả lời.

- Tôi vừa được ba mươi tuổi, sức khỏe tôi rất tốt. Trong năm vừa rồi cuộc đời tôi có nhiều thay đổi.

Trời chứng giám là tôi không nói dối.

- Tôi quê quán ở Hartford, Connecticut. Sau khi học xong, tôi bắt đầu đảm nhận công việc thư ký trong một phòng khám bệnh tư nhân.

- Loại công việc gì thế? - Bà Royce hỏi lại.

- Tiếp tân, quản lý, một chút kế toán, điền các mẫu y khoa.

- Như thế cô biết sử dụng máy vi tính có đúng không?

- Đương nhiên rồi. - Cô thấy bà liếc nhìn cái máy trên bàn tiếp tân, cạnh một chồng giấy.

- Công việc chủ yếu là trả lời điện thoại, nhật tu danh mục, soạn các phiếu, điện cho các khách hàng có tiềm năng của chúng ta mỗi khi danh sách được đổi mới, phụ trách việc tiếp khách. Chưa thật sự làm công việc giao dịch. Thường

thì công việc đó do tôi phụ trách. Nhưng tôi muốn hỏi cô một câu "Tại sao cô lại thích các công việc giao dịch địa ốc?"

"Vì tôi thích đi nhiều nơi, tạo mối quan hệ với người ta, Lacey thậm nghĩ. Tôi thích đoán đúng một việc và nhìn vào ánh mắt của khách hàng sáng lên khi tôi dẫn người đó đi xem đúng một căn nhà hay một căn hộ đáp ứng đúng ý thích của người mua đang tìm. Tôi thích có cuộc cạnh tranh luận trước khi ngã ngũ về giá cả"

Xua đuổi các ý nghĩ đó, cô lại trả lời:

- Tôi biết là tôi không thể nào tiếp tục làm trong một phòng khám bệnh được nữa và tôi tò mò về công việc giao dịch địa ốc.

- Tôi hiểu. Thôi được. Cô hãy cho tôi liên lạc với vị bác sĩ mà cô đã làm việc với ông ấy trước khi ông ấy về hưu và nếu như ông ấy bảo đảm cho cô - điều mà tôi không hề nghi ngờ - đến lúc đó tôi sẽ nhận cô vào để cho cô thử việc. Cô có số điện thoại của ông ta không?

- Rất tiếc là không. Ông ấy đã thay số và không phổ biến số đó vì ông ta không muốn những người bệnh nhân cũ của ông ta tiếp tục gọi cho ông ấy.

Cái chau mày khó nhận thấy làm cho khuôn mặt tinh khôn của Milicent Royce trở nên bối rối và điều đó chứng minh câu trả lời của cô không được thuyết phục cho lắm.

Lacey nhớ lại lời khuyên của George Swenson: "Hãy đề nghị với họ làm không công độ mười lăm ngày hoặc cả một tháng thử xem"

- Tôi muốn đề nghị với bà như thế này, - cô nói. - Bà hãy nhận tôi làm thử công việc trong vòng một tháng không ăn lương. Nếu như bà hài lòng thì lúc đó bà chính thức nhận tôi, còn nếu như bà cảm thấy là tôi không thích hợp với công việc này, bà sẽ bảo tôi đi tìm một công việc khác.

Cô chịu đựng cái nhìn của bà mà không chớp mắt.

- Bà sẽ không hối tiếc quyết định đó đâu, - cô nói thêm một cách bình thản.

Milicent Royce nhún vai.

- Tại bang Minnesota này, cái xứ sở của hồ nước, đó là một đề nghị mà người ta khó lòng từ chối.